

Arrest

nr. 89 801 van 16 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 17 april 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 21 maart 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 juli 2012.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door advocaat M. FRERE *loco* advocaat B. SOENEN en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 14 februari 2012 dienen de verzoekende partijen een asielaanvraag in. Op 12 maart 2012 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2 Op 21 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van elke verzoekende partij de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker. Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de genaamde (…)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 13/03/2012 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij beschikt niet over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven, inderdaad, betrokkene heeft tijdens zijn interview aangegeven geen bestaansmiddelen te hebben en mag niet werken.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(…)”

1.3 Op 28 juni 2012 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij arrest nr. 83 899, de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) “- *motiveringsverplichting*”, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, en de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel. In de uiteenzetting van dit enig middel voert zij tevens de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.2 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissingen in het dossier aanwezig waren. De bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd.

Bij arrest 28 juni 2012 met nummer 83 899 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij geweigerd. Bijgevolg heeft de verzoekende partij geen belang meer bij haar grief waarin ze stelt dat haar nog geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht uitgereikt worden, daar ze een beroep hangend had bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Waar de verzoekende partij stelt dat ze lijdt aan een “ernstige angstsyndroom gecombineerd met een PTSD”, wordt erop gewezen dat ze dit voor het nemen van de bestreden beslissing niet aan de verwerende partij heeft meegedeeld. Evenmin heeft ze het verslag van neuropsychiater G.J. voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij voorgelegd. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij één keer verklaard heeft dat ze door haar situatie depressief geworden is. Deze verklaringen werden niet door een begin van bewijs ondersteund. Bijgevolg kan ze de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Wat de schending van artikel 3 EVRM betreft, moet de verzoekende partij aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loop te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin. De verzoekende partij beperkt zich tot te verwijzen naar haar medische toestand en stelt dat de arts het opportuun acht dat ze haar behandeling in het buitenland verder zet. Vooreerst blijkt uit het medisch verslag niet dat haar arts meent dat ze haar behandeling in het buitenland dient verder te zetten. Voorts toont de verzoekende partij niet aan dat ze de medische zorgen niet in haar land van herkomst kan krijgen.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 17 juli 2012 dienen de verzoekende partijen een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 18 september 2012, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd worden te reageren op de in de beschikking van 9 juli 2012 opgenomen grond, volharden zij.

Met betrekking tot het in het verzoekschrift ontwikkelde enig middel, waarin de verzoekende partijen ter terechtzitting van 9 augustus 2012 volharden, wijst de Raad op het volgende.

Ter adstruering van het enig middel zetten de verzoekende partijen het volgende uiteen:

“4.1.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekers een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan de verzoekers mede te delen dat zij het grondgebied dient te verlaten.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.2.

De verzoekers wensen op te merken dat zij hoger beroep indienen tegen de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen omdat zij niet akkoord kunnen gaan met de inhoud ervan.

De verzoekers hebben effectief 30 dagen om dit rechtsmiddel aan te wenden en om het hoger beroep in te dienen vanaf de betekening van de beslissing door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

4.2.1.

Zolang het beroep hangende is, dient uitgegaan te worden van het vermoeden dat het beroep van de verzoekers gegrond kan worden verklaard.

4.2.2.

De verzoekers zijn van oordeel dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich onredelijk opstelt om nog het uitoefenen van een rechtsmiddel reeds een uitwijzingsbevel te betekenen.

Het beroep van de verzoekers tegen de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal heeft trouwens een schorsende werking.

Bovendien, in de huidige situatie waarin de Dienst Vreemdelingenzaken reeds overging tot betekening van een uitwijzingsbevel worden de verzoekers toch verzocht om het grondgebied te verlaten terwijl er een schorsend beroep is en het niet onmogelijk is dat de beslissing van de Commissaris-generaal hervormd of vernietigd wordt.

De voorliggende situatie dient vermeden te worden aangezien de verzoekers het grondgebied dienen te verlaten terwijl hun schorsend beroep tot de hervorming of de vernietiging kan leiden.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient derhalve verplicht te worden het hoger beroep af te wachten alvorens over te gaan tot betekening van een uitwijzingsbevel 13 quinquies.

4.2.3.

Eveneens dient waargenomen te worden dat de verzoeker lijdt aan een ernstig angstsyndroom gecombineerd met een PTSD.

De verzoeker heeft zoals ook blijkt uit het medisch attest opgesteld door zijn behandelende arts in Albanië Dr. G(...) last van deze aandoeningen sinds de amputatie van zijn arm op 13-jarige leeftijd.

Zoals eveneens blijkt uit het attest zijn, de laatste 2 jaren, deze aandoeningen verergerd.

De verergering heeft rechtstreeks te maken met verzoekers vervolgingsproblemen in Albanië.

De arts acht het opportuun om verzoekers behandeling in het buitenland verder te zetten.

Het mag dan ook duidelijk zijn dat de verzoeker buiten zijn vervolgingsproblemen, eveneens ernstige medische redenen heeft om geen gevolg te geven aan het uitwijzingsbevel en om deze in rechte aan te vechten.

4.2.4.

In het voorliggend geval dat de verzoekers verplicht worden om het grondgebied te verlaten, niettegenstaande het aanwenden van een rechtsmiddel, maakt de bestreden beslissing een vernederende behandeling uit in de zin van art. 3 EVRM.

4.3.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen.”

Aangaande de opgeworpen schending van “*de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur*”, wijst de Raad erop dat een schending van “*de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur*” niet kan worden ingeroepen, maar dat dient gepreciseerd te worden van welke beginselen precies de schending wordt ingeroepen. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291). De Raad zal derhalve zijn wettigheidsonderzoek beperken tot de specifieke beginselen van behoorlijk bestuur die door de verzoekende partijen zijn aangehaald geworden, met name de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel.

Aangaande de opgeworpen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wijst de Raad erop dat de in deze artikelen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 7, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 12 maart 2012 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd en dat de verzoekende partijen niet beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar hun toelating is gewaarborgd, en niet in staat zijn deze middelen wettelijk te verwerven, waarbij wordt aangegeven dat de verzoekende partijen tijdens hun interview hebben aangegeven geen bestaansmiddelen te hebben en niet te mogen werken.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partijen niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens

de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Daarbij dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen de motieven van de beslissingen geenszins betwisten en dat zij op geen enkele manier uiteenzetten waarom de motivering van de bestreden beslissingen niet afdoende zou zijn en de vaststelling dat zij niet beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar hun toelating is gewaarborgd, en niet in staat zijn deze middelen wettelijk te verwerven, niet zou volstaan.

Daar waar de verzoekende partijen verwijzen naar het hoger beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 maart 2012, wijst de Raad erop dat dit beroep is afgesloten met arrest van de Raad nr. 83 899 van 28 juni 2012, waarin aan de verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Zodoende hebben de verzoekende partijen geen belang meer bij hun grief waarin gesteld wordt dat het hoger beroep dient afgewacht te worden alvorens tot de betekening van de bestreden beslissingen over te gaan en dat de bestreden beslissingen, in het geval de verzoekende partijen verplicht worden om het grondgebied te verlaten niettegenstaande het aanwenden van een rechtsmiddel, een vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken.

Daar waar de verzoekende partijen verwijzen naar het "*ernstig angstsyndroom gecombineerd met een PTSD*" waaraan de eerste verzoekende partij zou leiden en het medisch attest dat dit zou staven, dient erop gewezen te worden dat dit attest slechts dateert van 27 maart 2012 en zodoende van na de bestreden beslissingen van 21 maart 2012, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris niet kan verweten worden met deze aandoening en dit attest geen rekening te hebben gehouden. Voor het overige blijkt uit het administratief dossier dat de eerste verzoekende partij slechts eenmaal melding heeft gemaakt van enig medisch probleem, met name met haar verklaring op 14 februari 2012 dat zij door haar situatie depressief is geworden. Er dient hierbij te worden opgemerkt dat de eerste verzoekende partij zich heeft beperkt tot een loutere bewering die geenszins door enig begin van bewijs gestaafd wordt, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris niet kan verweten worden met deze aandoening geen rekening te hebben gehouden, voor zover dit onderdeel van het enig middel al in deze zin dient begrepen te worden.

Gelet op het voorgaande maken de verzoekende partijen in hun enig middel derhalve op generlei wijze aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissingen niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De bestreden beslissingen steunen op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. De door de verzoekende partijen aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissingen is gekomen. Een schending van artikel 62 van de

vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen worden niet aannemelijk gemaakt.

Aangaande de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM wordt opgemerkt dat de bepaling van voornoemd artikel 3 vereist dat de verzoekende partijen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel 3. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen met betrekking tot artikel 3 van het EVRM verwijzen naar het hebben aangewend van een rechtsmiddel, waarbij de Raad reeds hoger heeft gesteld dat de verzoekende partijen geen belang meer hebben bij deze grief. In de mate dat de verzoekende partijen ook het medisch probleem van de eerste verzoekende partij in het kader van voornoemd artikel 3 situeren, dient te worden vastgesteld dat zij dienaangaande stellen dat de aandoeningen de laatste twee jaren zijn verergerd, hetgeen rechtstreeks te maken zou hebben met de vervolgingsproblemen van de eerste verzoekende partij in Albanië en dat de (in Albanië gelokaliseerde) arts het opportuun acht de behandeling in het buitenland verder te zetten. In de eerste plaats kan de Raad opnieuw verwijzen naar hetgeen hij reeds hoger heeft uiteengezet, met name dat de eerste verzoekende partij heeft nagelaten zelfs maar een begin van bewijs met betrekking tot haar medische toestand bij te brengen. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat nergens in het voorgelegde attest gesteld wordt dat de behandeling in het buitenland dient verdergezet te worden en dat de verergering rechtstreeks te maken heeft met de vervolgingsproblemen. Ten slotte wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen op generlei wijzen aantonen dat de eerste verzoekende partij de nodige medische zorgen niet in het land van herkomst kan krijgen. Bijkomend kan er nog op gewezen te worden dat het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM vormt. Niets verhindert een ernstig zieke vreemdeling (en zijn eventuele familieleden) immers om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen met hun vage en onvolledige verklaringen een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk maken.

Gelet op het bovenstaande wordt ook een schending van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN